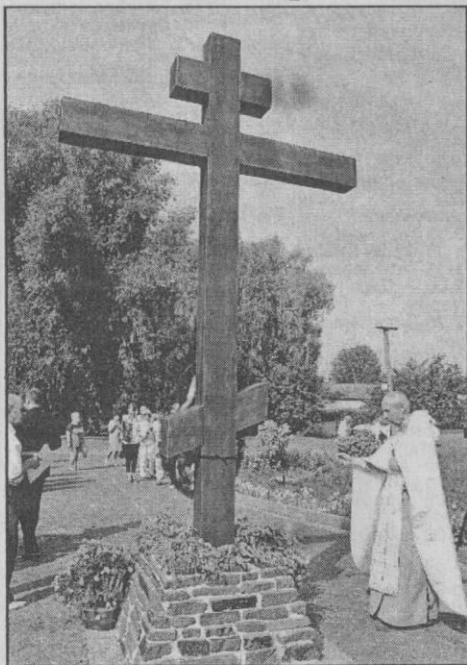

● ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

«Чи добра доля, а чи зла,

ПЕРШЕ вересня. Цього дня виповнилося б 100 років із дня народження нашого земляка Ігоря Качуровського. Цю дату відзначали на загальнодержавному рівні. Не забутий він і на його малій Батьківщині – у Крутах.

Його вже немає серед нас. Серце талановитого Майстра пера перестало битися 18 липня 2013 року. Напередодні смерті він написав заповіт, в якому просив поховати його на батьківщині, у селі Крути. І хоча й не без проблем, та останню волю письменника було виконано. 22 листопада прах видатної людини знайшов вічний спокій біля оспіваного ним «будинку над кручею».

ТА ВСЕ-ТАКИ Я – СИН СЕЛА»

книжки (видані українськими видавництвами Києва, Ніжина, Львова, Дрогобича, Полтави), рідний Ніжин і дім свого дитинства у Крутах.

Творчий слід поета високо оцінено. Він нагороджений медаллю Українського Вільного Університету (Мюнхен) та орденом «За заслуги». Став лауреатом премій журналу «Сучасність» і Ліги Меценатів ім. М.Рильського, В. Вернадського, В.Свідзінського. За збірку літературних статей «Променисті силвети» (2004 рік), представлену Благодійним фондом «Ніжен», Ігоря Качуровського удостоєно Національної премії імені Тараса Шевченка.

А переживали негаразди та раділи перемогам Ігоря Васильовича найближчі його люди – дружина і син Леонардо. Саме він і поділився з нами того дня спогадами про батька.

Слово для виступу брали численні гості із Києва, Рівного, Полтави, Львова: заступник голови Національної

Слід відзначити,

що всі фінансові витрати взяв на себе його син Леонардо, а виконавцем цієї справи була благодійна організація «Благодійний фонд «Ніжен» (директор Микола Шкурко).

У ясну, по-літньому теплу вересневу днину на могилі Качуровського відбувся мітинг. Розпочався він із заупокійної літії, котру відправив настоятель Спасо-Преображенського храму Петро Гавриш. Гості з різних куточків країни та жителі села поклали до могили Качуровського квіти і вирушили до місцевого Будинку культури, де перегорнули сторінки його життя.

З'явився Ігор на світ у сім'ї фінансового референта Ніжинської округи. Радості мами, обдарованої та непересічної особистості, не було меж. Саме від неї син перейняв любов до книжок і, в першу чергу, – до віршів. Дитинство письменника пройшло у Крутах, у панському домі, що дістався у спадок матері-дворянці.

Спокійна смуга відносного добробуту протривала до 1931 року, а далі родинна хронологія нагадувала історію постійних втеч: російський Курськ, потім у роки Другої світової війни повернення на короткий час у рідні місця, Австрія, табір депортованих, затишчя - Аргентина. Там упродовж 20 років поет працював вантажником, асфальтувальником, робітником портової залізниці.

У 1969-му повернувся в Європу. Це стало початком нового життя – він одружився з Лідією Крюковою – дочкою відомого художника – і був запрошений як літературний оглядач до Мюнхенської редакції радіо «Свобода». Водночас захистив докторську дисертацію і став викладачем, а згодом – професором Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Він мав частя дожити до проголошення незалежної Української Держави, відвідати рідні місця, побачити свої

спілки письменників України Олександр Гордон; доктор філологічних наук, професор Микола Тимошик; журналістка радіо «Свобода» Валентина Павленко; поетеса Ганна Агрипович, дослідниця творчості Ігоря Качуровського і редактор низки його книжок Олена О'лір. Ну і, безперечно, – земляки майстра художнього слова – заступник голови Ніжинської РДА Оксана Мелашенко, Крутівський сільський голова Віктор Македон, голова «Благодійного фонду «Ніжен» Микола Шкурко, журналістка Надія Онищенко та інші.

Слухаючи вірші Ігоря Качуровського, переконуєшся, що він неосяжний. Треба роки й роки, щоб упритул наблизитися до його повного розуміння. Та ясно одне – «Чи добра доля, а чи зла, та все-таки я – син села», – це його пророчі слова...

Олександр ВАСИЛЕНКО
Фото автора

